

**PROU
PERSE-
CUCIONS!
CAP
EXPULSIÓ!**

nº 65 novembre 2005 - donatiu 1,50 euros

Editorial pàg 3

Pàgines centrals pàg 8 i 9
El motí dels joves a França

Política pàg 4, 5 i 10
Contra la LOE
ZP extradita a Argèlia

Sindical pàg 6 i 7
Lluita obrera contra els tancaments

88 aniversari de la Revolució Russa pàgs 13 i 14

Suplement:
Correu Internacional 114. Cimera de les Amèriques

La vida secreta de las palabras, de la directora Isabel Coixet

Encara que més que recomanar hauríem de dir recomanar ferventment, insistir una i altra vegada que si-us-plau no us la perdeu. De l'anterior pel·lícula d'Isabel Coixet (*Mi vida sin mí*) us vam dir que anéssiu disposats a plorar però que en sortiríeu alliberats i que la portaríeu a dins durant un temps. I que no us importaria tornar-la a veure. Aquesta també garantim que se us enganxarà a la pell i a l'ànima, i la voldreu tornar a veure. Només els bons llibres i la bona música demanen relectures. I el bon cinema.

Aneu amb els ulls ben oberts per veure una dona -Hanna- que s'amaga darrera un silenci absolut i un home -Josef- que xerra sense parar: la resposta que cadascun ha trobat per fer front a un dolor extern, a una experiència que sembla haver estat insuportable. La trobada entre aquests dos personatges és el centre del film, però, a més, porten un bon acompanyament: el que els envolta -personatges, paisatges, música...- està al servei de la història central, no hi sobra ni falta res. És una obra rodona. No us podem explicar tot el que voldríem sobre aquesta pel·lícula perquè ho espatllaríem: la informació es va donant a poc a poc a mesura que avança el film, i agraireu anar-la descobrint de la mà de Hanna i Josef, fins a l'últim minut. Però sí que us farem pinzellades que us despertin unes ganes terribles d'anar a disfrutar-la.

L'actriu Sarah Polley (ja va ser la protagonista de *Mi vida sin mí*) fa una magnífica Hanna que ve a ser el símbol de totes les víctimes de la barbàrie, i l'actor Tim Robbins dóna vida a Josef quasi sense moure's del llit on està estirat, més difícil impossible. Hi ha qui diu que la pel·lícula és impensable sense aquests dos

actors, el cert és que no hi cap ni més sensibilitat ni més tendresa dins la pantalla.

Els paisatges són una fàbrica de plàstics i una plataforma petrolífera, espais freds i eficaços, símbols de la nostra societat. La metàfora, volem dir les imatges, de la plataforma ancorada enmig de l'immens oceà, la seva solitud i el seu aïllament, la convivència forçada dels seus habitants... que són la versió negra de *Blancaneus* i els set nans: el contacte amb els set homes de la plataforma petrolífera aconsegueix l'inici del despertar de l'autisme de Hanna. Un dels set nans és Javier Cámara fent de cuiner, brillant.

I la doble vida de les paraules perquè quan canvien de context canvien de sentit: les paraules que no diu Hanna i les que no para de dir Josef, les terribles que va sentir Hanna en el passat, les que va dir Josef i van desfermar la tragèdia. Per això els titulars que s'escriuen sobre el film el resumeixen com l'ambigüitat del silenci o bé com els silencis de l'ànima, variacions de l'encertat, poètic i insòlit títol d'Isabel Coixet. La directora defensa que el seu film parla de les paraules perdudes que vaguen en uns llimbs de silenci i que quan comencen a sortir ja res ni ningú pot parar-les.

Per acabar d'alguna manera (podríem seguir perquè tenim un gran llistat de pinzellades) citarem l'article de Gregorio Morán a *La Vanguardia* on resumeix la pel·lícula dient que és el retrat en carn viva d'una dona que es renta amb sabó d'ametlles després de la catàstrofe i l'epopeia d'un home que va descobrir l'efecte letal d'emprar llibres d'amor perillosament breus. Article amb un titular que diu tot allò que fa tantes línies que intentem transmetre aquí: "Una jodida obra maestra".

Liberty • Equality • Brotherhood

Poverty • Unemployment • Discrimination

Llibertat · Igualtat · Fraternitat
Pobresa · Atur · Discriminació

L'odi i la ràbia acumulats per anys de marginalització, racisme, discriminació i pressió policial van esclatar a les *cités* franceses, autèntics ghettos de marginalitat i exclusió que van ser aixecats en els anys seixanta. Més de 6000 vehicles cremats, més de 2000 detencions, estat d'excepció... al llarg de les més de quinze nits d'enfrontaments. L'atur i la precarització extrema a l'ocupació, i l'especulació immobiliària colpegen la joventut, però més especialment la d'origen immigrant. Va faltar la provocació d'un Sarkozy, ministre d'interior, que duia mesos amb ràtzies policials en els barris perifèrics i els dos morts de Clichy-sous-Bois.

Sarkozy insistia, dues setmanes després d'iniciats els enfrontaments, en els insults i provocacions cap als joves dels barris. Només fa una política conscient que l'ha de dur a la presidència de França, unint a un discurs populista mesures pròpies de l'extrema dreta. La provocació anomenant a la joventut "xusma" va actuar de la mateixa manera que l'ocupació de Sharon de l'Esplanada de les Mesquites amb 3000 soldats i que va donar origen a la II Intifada. El barril de pólvora estava ple i el Ministre va tirar la metxa encesa.

La reacció s'estengué ràpidament a tots els departaments francesos, perquè les mateixes condicions es reproduïen en els 750 *cités* en els quals el capitalisme francès va marginar els immigrants que necessitava com a mà d'obra fa 40 anys. Però no és només França, a Bèlgica i Alemanya es van donar brots i es van cremar cotxes. La burgesia sap que aquesta reacció es pot reproduir en qualsevol lloc de l'Europa Occidental de la mateixa manera que s'ha viscut a Nova Orleans com a conseqüència del Katrina o a Los Àngeles fa una dècada.

La burgesia juga amb foc a l'augmentar la tensió en els barris amb retallades de serveis, privatitzacions, encariment de la vida i l'habitatge..., però alhora coneix que marginació, criminalització i racisme són poderosos agents per a baixar sous i extreure la sobreexplotació de l'immigrant, i al mateix temps és també un element per a la divisió de la classe obrera i la joventut, que veu en els primers els qui estan disposats a fer treball en condicions indignes. Aquest risc a l'explosió social no qüestionarà el poder de l'Estat ni de la burgesia com a classe dominant, en tant la còlera de la joventut o de l'immigrant no connecti amb el conjunt de la classe obrera. I és perquè això no arribi pel que Sarkozy es permet la guerra frontal als barris perifèrics.

Avui el drama no és que la ràbia surti, sinó que ho faci sense la bandera de la unitat amb la classe obrera, sense un programa de revolució social. Però aquesta no és responsabilitat dels joves que surten al xoc amb la policia. Aquests barris que desperten amb els cotxes incendiats van ser fa poc temps feus del PC i el PS. Però la política d'aquests partits i els sindicats majoritaris, al mateix temps que acceptaven els plans de desregularització de la patronal i es disposaven a gestionar el capital, giraven més i més l'esquena als sectors més explotats de la classe obrera i als desocupats. Avui el PC i el PS, així com els grans sindicats que van imposar una profunda divisió en la classe obrera i el desclassament d'amplis sectors de la mateixa, estan en franca reculada mentre creix l'extrema dreta de Le Pen, creixen les tendències islamistes... La política governamental busca obrir la bretxa entre el treballador blanc i el d'origen immigrant, perquè sap que en aquesta divisió resideix la seva supervivència..

Mentre els explotats i oprimits estan dividits, els opressors no dubten en unir-se i donar-se suport. A propòsit de la recent Cimera franco-espanyola, Zapatero va manifestar el seu suport complet de la política de "tolerància zero" de Chirac enfront dels successos, és a dir, ¡visca la repressió! Però no és d'estranyar aquesta posició quan el mateix president espanyol donava suport, fa pocs dies, a l'extermini d'immigrants subsaharians que havien intentat creuar la tanca de Ceuta i Melilla al desert del Marroc.

Dels successos francesos els responsables són: Sarkozy-Villepin-Chirac, i la patronal. Són a ells a qui s'ha de condemnar, mentre cal deixar en llibertat immediata als centenars de detinguts, retirant les ordres d'expulsió d'immigrants. **No hi ha cap altre camí que la classe obrera es posi decididament al costat dels joves contra l'atur i la marginació, i faci seva la lluita**

La burgesia juga amb foc a l'augmentar la tensió en els barris amb retallades de serveis, privatitzacions, encariment de la vida i l'habitatge..., però alhora sap que marginació, criminalització i racisme són poderosos agents per a baixar sous i extreure la sobreexplotació de l'immigrant, i al mateix temps és també un element per a la divisió de la classe obrera i la joventut

dels immigrants contra el racisme. El futur real per a aquests barris no està en els plans socials dels que avui parla el govern sinó en que els treballadors/es es posin al capdavant dels sectors oprimits per la burgesia i l'Estat. En cas contrari bé la classe obrera o bé sectors de la mateixa acabaran sent utilitzats com a instrument d'opressió d'aquests sectors socials.

11 de novembre de 2005

Enfrontar la LOE, enfrontar el PP

Una de las dos Españas ha de helarte el corazón

La massiva mobilització de l'Església i el PP és un pas més en el camí de polarització social al que està empenyent el PP des de la seva pèrdua del govern central i enllaça amb la que va protagonitzar contra els matrimonis homosexuals, el seu combat contra l'Estatut, etc... És l'intent de plasmar al carrer *Una de las dos Españas* de Machado, al millor estil dels anys 30. Ideològica i políticament, el capitalisme espanyol consolida La seva Espanya al costat del seu aliat històric, el Vaticà. La Espanya que ha de helarte el corazón.

Precisament per l'alt contingut ideològic que té el sistema educatiu, el combat contra aquest es converteix en peça clau del bloc, tant més quan permet ocultar davant la defensa de la "llibertat d'elecció" la baralla pel dret de l'Església a l'adoctrinament massiu en els centres i a un robatori descarat de majors fons públics per a les empreses "educatives" privades darrera els concerts econòmics. Aquesta Espanya ho té clar: la tornada als rancis principis de la CEDA i el franquisme. Però, i l'Altra? On ha de situar-se davant la LOE?

Ja vam analitzar en els LI 60 i 61 d'abril i maig respectivament, que la LOE no és sinó la continuïtat maquillada de la LOCE del PP, els principals trets de la qual eren aprofundir el desmantellament del sistema públic via privatització amb ampliació de concerts econòmics, la negativa a la supressió de la religió, la selecció de l'alumnat i la seva expulsió del sistema amb els itineraris i una major jerarquització en els centres. Tot això maquillat amb grans conceptes com ara no parlar de privada concertada sinó definint com a públics tots els centres sostinguts amb diners públics, defensar la llibertat d'elecció de centre i de credo de les famílies, i impulsar l'autonomia dels centres educatius. Res d'això és nou i els seus antecedents ni són populars ni han resolt els mals que deien enfrontar.

Els precursors britànics: gestió privada de centres públics

Margaret Thatcher, amb la reiterada cançoneta del fracàs del sistema educatiu, va iniciar canvis dràstics en el britànic, mentre desmantellava la mineria, enfrontava les mobilitzacions contra la Pol Tax, desenvolupava la guerra colonial a les Malvines i es convertia en baluard del neoliberalisme. La seva reforma educativa es va implantar

el 1988 i es va suprimir el 1998 davant l'increment del fracàs escolar i la polarització social. L'experiència s'hagués hagut de tancar i almenys canviar el discurs.

Però els laboristes -com els socialistes aquí- no van suprimir l'herència neoliberal. El primer govern de Blair va instaurar la Llei d'Estàndards Educatius de 1998 on es van establir Zones d'Acció Educativa (Education Action Zones). Les EAZ van ser una iniciativa del neolaborisme com a "nova croada en la qual s'uneixen empreses, escoles, autoritats locals i pares (...) centrada en l'augment dels estàndards educatius d'una manera nova i imaginativa". La "novetat" era que las EAZ eren corporacions (partnerships) formades per les autoritats educatives locals, pares, comunitat local, organitzacions sense ànim de lucre, empreses i direccions dels centres escolars. El govern de la corporació depèn d'un fòrum (Education Action Forum) de tots els agents implicats que és el responsable de formular un pla per augmentar els estàndards educatius de cada centre, per al que pot establir o fixar nous salaris o adaptar els objectius del Pla Nacional d'Estudis, determinar el treball en una empresa... El finançament és tant públic com privat establint-se "contractes" amb el Ministeri

segons plans anuals que contemplen costos i rendiments educatius. A això avui la LOE ho anomena autonomia de centres i itineraris, i a Catalunya aquestes zones implantades per ERC se les anomena "Plans Entorn".

Però Blair avui encara una nova Reforma Educativa davant l'increment del fracàs, l'absentisme i la polarització social, però no ho fa corregint la brutal privatització existent sinó que proposa tornar al model de Margaret Thatcher!

Un altre precedent fracassat: les reformes franceses

A França, la mateixa línia privatitzadora, d'ingerència empresarial i de doble xarxa educativa ha tingut un curs diferent perquè l'oposició dels treballadors i estudiants ha estat molt més gran. El 1979 (Beullac), 1983-84 (Savary), 1985-86 (Chevènement), 1986-87 (Monory), 1988-89 (Jospin), 1991-92 (Jospin), 1992-93 (Lang), 1993-94 (Bayrou), 1997-98 (Allègre), són les successives reformes amb un fil conductor: la selecció subtil de l'alumnat per evitar la massificació dels estudis superiors dels 60-70, tornant a circumscriure aquests a la classe social a la qual "pertanyen".

El sistema actual essencialment es basa en les Reformes dels socialdemòcrates Savary i Allègre. El primer no només no elimina les ZEP (Zones d'Educació Prioritària creades en 1981, emulant les EAZ britàniques) sinó que les va potenciar amb la Carte de l'éducation prioritaire per a l'atenció específica de les àrees geogràfiques deprimides amb elevades taxes de fracàs escolar i absentisme. Això obligava els centres a aplicar els projectes educatius específics aprovats en cadascuna de les zones, posant especial èmfasi en la rendibilitat de les mateixes. No obstant això -com en el seu moment van plantejar els manifestants que es van oposar a aquesta legitimació de currículums diferenciats que va consagrar

Allègre-, les polítiques de lluita contra la desigualtat social i educativa mitjançant la sectorització escolar la van accentuar. Així s'ha consolidat un sistema educatiu paral·lel que reproduïx les desigualtats socials, i legítima objectius educatius específics destinats a ciutadans de segona o tercera categoria. El fracàs escolar ha superat la barrera del 20%, cada any el sistema escup 60.000 joves sense cap titulació i 10.000 estudiants que entren a secundària ho fan en condicions d'analfabetisme funcional... L'actual revolta francesa és també expressió d'un sistema educatiu que va aprofundir el problema social.

El govern de Raffarin no només reconeixia la situació, sinó que fins i tot al setembre del 2002, el seu ministre d'educació, Ferry, el relacionava amb el procés de privatització i "rendibilitat" imposat als centres: "Lamento que en el transcurs d'aquests últims anys, el model seguit per a orientar l'acció de les autoritats escolars s'hagi transformat en el d'administració d'una empresa". Només que la seva proposta de "remei" no feia sinó incrementar la malaltia diagnosticada: necessitat de supeditar l'oferta formativa a la competitivitat i de mantenir la segregació de l'alumnat -proposada pel conservador Lang-a partir dels 14 anys, doncs "El descobriment dels oficis -és- entre els 14 i els 22 anys". Aquestes són les premisses amb que s'encara una nova Reforma basada en un estudi d'"experts" al capdavant dels quals hi ha un empresari. És l'anomenada Reforma Fillon que -com era previsible- proposa: "racionalitzar" la despesa pública en matèria de personal, crear noves titulacions incrementant la selecció de l'alumnat...

Com en el cas anglès, els paral·lelismes amb la LOE són obvis, encara que hi ha alguna diferència substancial com és que, a més, a l'Estat Espanyol la inversió educativa és molt menor que el 7% del PIB francès.

El fons de la qüestió

Les versions francesa, anglesa i avui la del PSOE, són els intents de legitimar la doble xarxa educativa -tant en continguts com en centres- al servei d'un capital que exigeix d'un costat rendiments socio-laborals del producte educatiu -i en aquest cas

d'una majoria de treballadors sense qualificació professional disposats a sotmetre's a precarietat i amb nuls drets laborals- i de l'altre costat exigeix rendibilitat de la pròpia gestió educativa amb un pressupost públic que engrossi els seus milionaris beneficis. I això és una lluita implacable contra la conquesta dels treballadors d'un ensenyament públic de qualitat.

Sistemes que no han viscut aquesta situació per la derrota del moviment de masses després de la II guerra mundial, com ara Alemanya, Àustria o Suïssa, gaudeixen de xifres menors d'absentisme i fracàs,

aquest criteri -que és el que realment prima perquè el sistema educatiu no deixa de ser una peça de l'aparell d'estat capitalista- l'Estat Espanyol amb els seus creixements superiors a la mitjana de la UE, té el millor sistema educatiu del continent!

Però al PSOE i als seus socis de govern no els agrada aquest discurs descarnat, i l'empolainen de grans frases per a aplicar les mateixes i ja experimentades receptes. Que no ens vinguin la LOE com el que no és. És un altre híbrid laborista o socialdemòcrata que aplica els plans de mercantilització i selecció de

essencialment perquè ambdós conceptes formen ja part de l'estructura del sistema. Així passa amb el sistema dual alemany -secundària- perquè és directament la patronal qui selecciona i forma els seus futurs treballadors, finançat per l'erari públic i "complementat" per professionals del sector educatiu en les àrees comunes de secundària. És part del sistema la titulació desqualificada de la immensa majoria dels estudiants que recauen en la petita empresa, així com ho és també la de l'elit que selecciona Mercedes o VW, mentre totes les empreses usufructuen d'una mà d'obra "en formació" de cost zero.

Perquè el criteri de les autoritats socialdemòcrates alemanyes, no mesura el fracàs del sistema ni per les desercions ni per la qualitat de les titulacions. L'èxit del sistema educatiu, diuen, s'amida en el creixement del PIB, i mentre aquest segueix creixent és que l'educació ofereix la mà d'obra que el mercat laboral precisa. Amb

l'OMC amb la seva doble xarxa educativa i l'espoli del pressupost públic. Tampoc no és ni el mal menor ni un pas cap a una situació millor. Els qui ho van intentar vendre així a Gran Bretanya o França, lluny d'haver resolt el problema, encaren avui noves mesures en la liquidació del sistema públic.

Per això cal enfrontar la LOE. I per això cal recuperar el carrer que avui fa seu la dreta. Cal fer-ho al costat dels universitaris que enfronten Bolonya i pateixen la LOU, al costat dels treballadors en defensa d'una educació de qualitat per als nostres fills... perquè ni la LOE ni el PSOE encarnen l'altra Espanya, sinó que com molt bé diu Fernández de la Vega, la LOE garanteix tant la religió com la llibertat d'elecció, o sigui la doble xarxa i la confessionalitat que són els elements centrals pel desmantellament del sistema públic de qualitat.

Esther.

SEAT, AEG...

Lluita obrera contra la crisi

Fa més de dos anys dèiem: "No hi ha sortida econòmica a la crisi. La sortida és política, i ho és perquè en aquesta fase imperialista no es tracta de trobar nous sectors amb capacitat d'absorció de capitals, producció, mà d'obra... L'única solució que tenen és la derrota política dels treballadors i pobles del món per a procedir a una nova acumulació basada en el robatori i la sobreexplotació. No hi ha cap altra recepta." [...] "Com la crisi va arribar per dalt, des del cor de l'imperialisme, l'arribada aquí s'ajorna, però no tardarà a arribar i el govern es prepara a facilitar mesures als empresaris per a desfer-se de la mà d'obra que els sobri i imposar una nova reculada en les condicions laborals del conjunt dels treballadors." (Zona Conferència LI 28/6/03, subratllats actuals)

I avui ja ha arribat. Si donem un cop d'ull a les notícies "econòmiques" (va desaparèixer la secció "laboral" dels periòdics) del mes d'octubre veiem que no només als centres imperialistes, sinó també a l'Estat espanyol, se succeeixen els tancaments i atacs als treballadors. Ja no es tracta d'augmentos salarials per sota de l'IPC, sinó de la seva reducció dràstica, d'augment de jornada i destrucció de llocs de treball. La solució capitalista ("reestructuració") a la crisi és reduir costos salarials, encara que aquests cada vegada pesin menys en la mercaderia final, adduint raons econòmiques de rendibilitat i d'adaptació al mercat. Però no només estem davant una crisi de sobreproducció, encotillada per un mercat limitat pel descens del poder adquisitiu de les masses, sinó davant una estratègia, aplicada des dels anys 80, de destrucció de la classe obrera concentrada i organitzada sindicalment i de substitució (nacional o internacional) per un treball precari, fraccionat i pagat en el límit de la supervivència. La superació de la crisi des de l'òptica capitalista depèn de la destrucció de part de les forces productives i la derrota

16.000 treballadors a la manifestació de Barcelona contra els acomiadaments a Seat, el 10 de novembre

dels treballadors. Com dèiem el 2003 el dilema és polític, tant per a la burgesia com per als obrers. Vegem les notícies de les quals parlàvem.

Als EEUU: El president de la General Motors (325.000 treballadors en 32 països), Richard Wagoner, després d'haver venut algunes de les seves divisions més productives i de reduir la plantilla un 30%, en 5 anys, desvetlla ara pèrdues rècord de 1.330 milions d'euros i pretén eliminar 25.000 llocs de treball més. GM ha arribat a un acord amb el sindicat majoritari del sector, la United Auto Workers (UAW), de congelar els sous, eliminar plusos salarials i retallar les pensions de jubilació (a EEUU l'assistència depèn de l'empresa) i el 25% dels serveis sanitaris de 750.000 persones (empleats, jubilats i famílies). El problema rau en que han augmentat les vendes el 5% amb promocions de gairebé a preu de cost, però han perdut quota de mercat front Alemanya i Japó; Delphi, fabricant de components segregada de la GM, ha proposat a la UAW que o accepta la reducció salarial de més del 50% (de 27\$/h a 10-12\$/h), a més d'eliminar la liquidació i la reducció de la cobertura sanitària i social, o es declara en suspensió de pagaments en dues setmanes. El president de la Ford (tercer fabricant mundial), Bill Ford, va de-

clarar pèrdues en aquest any i descens de les vendes de 1,3% al país. Va anunciar tancaments "significatius" de fàbriques i pèrdua d'ocupacions.

A Europa: El president de la Volkswagen (123.000 treballadors a Europa), Bernd Pischetsrieder, anunciava un excedent d'un milió de vehicles anuals (1/6 de la producció) a pesar d'haver augmentat les vendes. Es proposa reduir 14.000 treballadors de les plantes europees mitjançant jubilacions anticipades, principalment de les alemanyes, concretament 10.000 de la fàbrica central de Wolfsburg que ara té 50.000 treballadors. I per a posar només uns exemples a Catalunya: SEAT declara un excedent de 800 treballadors (1.400 si s'inclou tot el grup) i proposa la reducció del 10% de sou i jornada dels 16.000 treballadors de la marca per a no acomiadar mitjançant un ERO, tot això després d'anys d'externalitzacions i reduccions de personal i forçar fa un any un conveni, model empresarial de flexibilitat. SEAT ha obtingut 1.133 milions d'euros nets de beneficis en els últims nou anys. El dia 27 es van realitzar aturades de tres hores i quart en cada torn amb talls de tràfic a Martorell i Zona Franca. AEG de Terrassa ha tancat les seves portes, sense previ avís, després d'operacions especulatives i

d'embutxacar-se ajudes oficials que suposadament asseguraven la seva continuïtat. Els 279 treballadors han ocupat la fàbrica i vigilen per torns. ACC SPAIN, antiga Unitat Hermètica de Sabadell, després de reduccions de personal mitjançant ERO i prejubilacions, torna a proposar la reducció de personal amb un nou "pla de viabilitat" que la multinacional ni es molesta a defensar davant l'administració. També hi ha hagut vaga i manifestació.

Passem a analitzar les respostes dels treballadors, fins ara molt condicionades per les direccions sindicals. Si fa un mes UGT, CCOO i CGT de SEAT coincidien a denunciar les notícies d'excedents com a catastrofistes, reclamant que "es deixés tranquil·la la plantilla" i fins i tot qualificaven d' "imadura sindical" la intranquil·litat dels treballadors més joves, ara unitàriament proposen un pla industrial i comercial que augmenti la productivitat i reforci les quotes de mercat de la marca. Els treballadors han començat a respondre a la guerra, que SEAT ja havia iniciat a inicis de l'estiu amb els 46 acomiadaments il·legals per absentisme i l'ERO de Gearbox, davant la constatació que a pesar -o a causa- de la reculada soferta en l'últim conveni no quedaven assegurats els seus llocs de treball.

És positiva la unitat sindical i que les seccions sindicals de CCOO i UGT hagin sortit de la seva passivitat però creiem que la unitat ha de fonamentar-se en convocatòries conjuntes d'assemblees en les reivindicacions obreres ("ni rebaixa salarial ni acomiadaments, readmissió acomiadats...") i en la lluita per a imposar-les, però no en plans dins de la lògica del capital destinats a quedar en no-res després d'interminables negociacions. La recerca d'accionistes privats o públics no és solució, com va ocórrer a IZAR, i menys sense tenir accés als comptes reals de l'empresa perquè així es depèn de la informació parcial i tardana que presenta la patronal, el dret d'accés sense limitació als comptes empresarials seria una de les coses a exigir davant tota reestructuració "obligada per les xifres". La política burocràtica tradicionalment ha intentat embullar les necessitats dels treballadors encarrilant-les en la col·laboració de

classes. Davant l'excedent de producció, l'única solució per als interessos obrers és el repartiment de les hores de treball sense minva salarial entre els treballadors existents. Prou de flexibilitat unilateral, ara li toca a la patronal! Naturalment, no és una solució que concediran pacíficament sinó que caldrà conquerir amb una vaga que els auguri un perjudici major. Si es volen evitar 1.400 acomiadaments, cal començar per revertir els realitzats ja, una victòria petita pot ser la palanca per a majors avenços, però no enfrontar a l'empresa significa retrocedir. A les direccions sindicals i grups polítics que demanen a l'administració que resolgui el conflicte i trobi "solucions" dins la legalitat, els hi diem, ho tenen molt fàcil!: deixin-se de pactes regressius en els ministeris i exigeixin al govern socialista que implanti per llei la jornada laboral de 35h ja. Que els llocs de treball siguin un bé social i no els beneficis del capital, com ho són ara en la pràctica, i que s'expropiïn les fàbriques tancades per a posar-les a produir sota gestió obrera.

Sabem que rebrem crítiques per falta de realisme, però serà la realitat la que marcarà l'evolució de la lluita obrera. Els treballadors d'AEG van ocupar la fàbrica, com fa temps ho van fer els de Pasquali de Rubí, en resposta a l'evasió del capital. Els obrers defensaran intransigentment les reivindicacions si són clares i responen a les seves necessitats. Front la pressió empresarial i administrativa perquè es presentin "alternatives" però només les que siguin "viabls" per a ells, els treballadors hem de dir sí, tenim alternatives, són senzilles, són l'acompliment de les nostres reivindicacions. Però per a això cal trencar amb l'òptica de "salvar l'empresa per a salvar els treballadors" continuació de "si hi ha beneficis hi haurà treball" lema imposat des dels anys de la "transició" per les direccions traïdores a la classe obrera exigint "responsabilitat" i "sacrifici". Els guanys capitalistes augmenten, la propietat es concentra en menys mans i les condicions laborals retrocedeixen. Hi ha una altra realitat avui i això exigeix una altra resposta.

Jaume Quinto (BCN)

Parcs i Jardins

Balanç d'una lluita

En l'última mobilització de parcs i jardins els treballadors cridaven "la Izquierda pija también privatiza" denunciant la decisió de l'ajuntament tripartit (PSC, IC, ERC) de convertir Parcs i Jardins en un EPE (Ens Públic empresarial). Com vam dir en l'anterior article, amb aquest pas de privatització de Parcs i Jardins, l'ajuntament no només pretén desmantellar aquest servei públic sinó acabar amb un dels sectors més combatius, en els quals s'ha mantingut la unitat sindical del comitè d'empresa amb les seccions sindicals de CCOO, UGT, CGT i USOC.

Al costat de la lluita dels treballadors de Parcs i Jardins, que unia a la defensa de l'empresa pública una millora de la qualitat del servei i de les condicions laborals, han estat organitzacions veïnals, alguns partits polítics com el nostre, la "xarxa contra els tancaments d'empreses", però en van faltar molts més. No només els partits que estan en l'acord de govern municipal sinó les mateixes direccions de CCOO i UGT, en lloc de posar-se amb tots els mitjans al capdavant de la defensa de les seves seccions sindicals en lluita, la van aïllar en un clar servei al govern municipal.

Els plans de l'ajuntament no acaben aquí, esperen avançar en la privatització amb més EPE per a instituts, noves externalitzacions de serveis. "L'esquerra pija privatiza", la mateixa esquerra que des del Govern de la Generalitat accelera els processos de privatització que va començar el govern de CIU.

Enfront d'aquests atacs no hi ha més alternativa que unir la lluita dels sectors, exigir la major unitat sindical contra les privatitzacions i estendre la lluita als sectors socials i moviments.

Amb aquesta esquerra que amb prou feines es diferencia de la dreta no hi ha sortida. Cal trencar el cercle viciós que crea l'opinió que més val donar suport "l'esquerra pija" perquè "la dreta és pitjor", perquè la primera colpegi una vegada i una altra els treballadors/as i ens apliqui els plans propis de la dreta. I només hi ha una sortida: començar a construir una esquerra diferent, de debò compromesa amb la lluita, que no posi en el centre els resultats electorals, que no es plegui als interessos de la patronal. Aquest és el nostre compromís, però cal que sigui una tasca de tots/es.

6/11/05

Marga i Josep Lluís

Una veritable titulació, un veritable treball, un veritable salari

França: motí de la joven

Després del No al referèndum de la Constitució europea que van deixar quasi morts els plans de consolidació de l'Europa del capital, la lluita de classes a França torna a ocupar el primer pla de l'actualitat a Europa. La revolta de joves majoritàriament fills d'immigrants contra l'exclusió social pot donar-se a qualsevol indret d'Europa, doncs la mateixa política de criminalització, de marginació i de racisme la trobem a tota la UE. Reproduïm la declaració distribuïda pel GSI, la secció de la LIT-Qi a França. Denuncien que Le Pen dicta la política, i el Govern Chirac-Villepin-Sarkozy l'aplica. Només una política d'independència de classe davant el govern i la patronal i d'unitat dels treballador/es amb els joves immigrants de les barrades pot obrir una sortida.

El 25 d'octubre a la tarda, el Ministre de l'interior, N. Sarkozy es presenta a Argenteuil sota esbrons i, interpel·lat per una habitant, parla de "xusma". El 27, a Clichy-sous-Bois, dos joves moren electrocutats, un altre és ferit greument després d'haver-se refugiat en un centre de transformació elèctrica. Els tres joves són presentats mediàticament com a atracadors que evitaven la policia; 15 vehicles són cremats. En els dies que segueixen, mentre que la tesi del robatori es desinfla, Sarkozy persisteix... És la gota que vessa el got. En endavant els enfrontaments es multipliquen i s'estenen.

En 10 dies, els fets es repeteixen en més de 300 ciutats: 4900 vehicles cremats així com locals escolars, equipaments esportius, magatzems, botigues. Es compta amb desenes de ferits i més de 1500 detencions amb centenars de condemnes expeditives immediates, gestionades escandalosament i denunciades per advocats

Com arribem a aquesta situació?

Això comença fa molt de temps, el 1983, quan l'"esquerra" recentment en el poder s'uneix vergonyosament al "social liberalisme" i es llança a una política que va fer, en el seu moment, al primer ministre Jospin privatitzar més que els seus dos predecessors

de dreta, Balladur i Juppé. Mentre, el PS aportarà el seu suport a l'adopció del tractat de Maastricht que tanca als treballadors de tota Europa en una política de liberalització de l'economia i del mercat de l'ocupació, una política de "deflació competitiva", és a dir, salaris sempre més baixos, ocupacions sempre més precàries, serveis públics privatitzats i una protecció social desmantellada: és la carrera a la misèria. Això continua el 2002 quan l'"esquerra" del socialista F. Hollande, el LCR de Krivine, passant pel PCF/ de R. Hue criden a votar a Chirac per a "fer barrera a l'extremadreta".

Aquest país compta llavors amb més de 2,5 milions de desocupats (xifra oficial molt subestimada) amb una precarietat brutal. Això hauria pogut parar-se el 29 de maig de 2005 quan el referèndum a propòsit de la Constitució europea va donar un "NO" amb el 55 %. Però llavors es va demostrar que la política de tot govern, tant d'"esquerra" com de dreta, es decideix en els consells d'administració de les multinacionals, en el consell de ministres de la UE, l'OCDE i l'FMI.

Conforme a les exigències d'una "competència lliure i no falsejada", el govern Villepin pren el contrari del resultat del referèndum, es llança a

una política que agreuja considerablement l'ofensiva antiobrera i posa en els fets les bases de l'explosió social. Villepin va anar a bona escola, la de Chirac: una declaració "lenitiva" sobre el "model social" i, just després, cinc lleis que posen les bases de la seva liquidació. Obertament apunta a la destrucció de les experiències nascudes del combat secular de la classe obrera i la joventut: codi del treball, convenis col·lectius, estatut de la funció pública i els serveis públics en el seu conjunt. Res és escatimat: escoles, hospitals, serveis socials, etc. És el replegament de l'Estat sobre les seves funcions de regulació.

Enfront de la brutalitat d'aquests atacs ¿com sorprendre's de la violència de la reacció de la classe obrera i de la joventut quan els anomenats partits d'"esquerra" lluny de defensar els seus interessos, dimiteixen o els trenquen? És això el que expressen el moviment estudiantil dels instituts de secundària d'aquesta primavera, la vaga i manifestació del 10 de març, els conflictes de la SNCM (Societat Nacional Corsa - Mediterrani) o del RTM (Regidoria dels Transports Marsellesos). És en aquest context que cal comprendre l'explosió de la joventut anomenada "immigrada" dels grans conjunts de l'extraradi, en

tut contra l'exclusió

realitat fills i filles de treballadors emigrants instal·lats en aquest país de fa dos o tres generacions. Això passa al mateix temps que 60 africans de diverses edats van morir en incendis sospitosos dels seus habitatges i que altres treballadors emigrants són posats al carrer "manu militari" per ordre de Sarkozy sota pretext d'inseguretat.

Aquests grans conjunts urbans, baluards tradicionals de la classe obrera que no pot pagar-se els "bells" barris de les grans ciutats, coneixen una taxa d'atur del 22 % de la població activa i el 40 % de la joventut segons les xifres oficials. ¿Com no comprendre l'explosió de violència d'aquesta joventut que s'ataca fins al seu propi medi ambient quan sofreix cada dia les manifestacions del racisme inherent al sistema capitalista, mentre que els partits i les organitzacions tradicionals es van reunir a la posada en execució i a l'acompanyament de les directives de Maastricht? Aquesta dimissió crea un buit polític i lliura la joventut a ella mateixa.

I quines son les respostes del govern?

Així com després del rebuig de la Constitució europea, el 29 de maig, el govern respon avui per l'accentuació de la seva política: agreujament de la repressió amb la col·locació de l'estat de setge tenint com a base legal un text de 1955 que es titula "Llei que institueix un estat de setge i declara l'aplicació a Algèria". Sí, a Algèria! A l'Algèria que començava la revolució i la guerra d'independència. Llei aplicada de nou el 1984-85 per J. Chirac, primer ministre de Mitterrand, a Nova Caledònia, contra els independentistes canacs. Una llei marcada amb el segell de la injustícia i l'opressió Això es tradueix per la instauració de tallafocs, investigacions i detencions de dia i de nit, possibilitat d'emprisonar els menors i de perseguir els seus pares davant els tribunals, l'expulsió d'immigrants amotinats estiguin o no en situació regular, etc.

El Front Nacional ho reclamava, el govern Chirac-Villepin-Sarkozy ho va fer.

Sí, aquest Chirac, presentat per alguns com una muralla contra l'extrema-dreta el 2002, ha satisfet el 2005 les reivindicacions del FN. D'altra banda, el govern s'atreveix a anunciar un "capítol social" en l'estat de setge amb l'inici de "l'aprenentatge laboral" a partir dels 14 anys en lloc dels 16 per a proporcionar carn fresca a la patronal, més les "mesures d'inserció" que amb la nul·la aportació pressupostària i les subvencions a les associacions el govern espera que elles mantinguin l'ordre. És la confirmació de la liquidació de la solidaritat en profit de les xarxes benèfiques i confessionals.

(Per altra banda la *UOIF - Unió de les Organitzacions Islàmiques de França, organització vinculada als Germans Musulmans, ha promulgat un "fatwa" que els recorda als "joves" que la destrucció de béns és contrària a l'Islam). Amb aquesta política, el govern es prepara per plantar cara a d'altres explosions inevitables del moviment obrer i de la joventut. Llança així un "globus son-

da" veritable dotant-se de tots els mitjans repressius i jurídics.

I l' "esquerra"?

¿Com podem sortir d'aquesta situació amb la política preconitzada per la suposada esquerra que s'aferra des de fa 25 anys en el "tractament social de l'atur" i arriba fins a aprovar la instauració de l'estat de setge com és el cas del PS de F. Hollande? És amb extrema tebiesa que l'"esquerra" i els sindicats comenten les mesures brutals del Govern, però l'aproven perquè aquest sector de la joventut sigui tractat de manera particular, com a bèsties.

Els treballadors i la joventut poden comptar només amb ells mateixos i han d'organitzar-se en conseqüència. Enfront de la brutalitat de la política del govern Chirac-Villepin-Sarkozy, altres explosions són inevitables. Treballem en la unitat d'acció que construeixi l'instrument necessari, el partit obrer independent, per a dirigir la ràbia de tota la classe obrera i la joventut contra la patronal i els governs tant de dreta com d'"esquerra" a les seves ordres.

**No a la "dictadura democràtica" de govern i patronal!
No a l'estat d'excepció!
Supressió de les mesures preses sota l'estat de setge!
Alliberament de tots els joves amb o sense permís de residència!
Fi de les persecucions! No a les expulsions! És el govern Sarkozy-Chirac-Villepin que cal expulsar!
Unitat de les organitzacions obreres per impedir l'explotació de nens de 14 anys!
Per a una veritable titulació, un veritable treball, un veritable salari!**

*París, 10 de novembre de 2005
Declaració del Groupe Socialiste Internationaliste,
secció francesa de la LiT-CI*

Zapatero condemna a mort

El dia 4 de novembre passat el Govern de Zapatero autoritzava l'extradició a Algèria d'en Mohamed Benaboura, per complir una sentència de pena de mort que li va ser dictada en rebel·lia l'any 1998 amb 21 persones més per la mort d'un policia en plena guerra civil algeriana. En Mohamed va ser una de les 21 persones detingudes el gener de 2003 en l'Operació Llac, el cas que passar a ser conegut popularment com el de "l'Escamot Dixan" quan la mateixa policia espanyola va haver de reconèixer que "las armas químicas preparadas para matar a mucha gente" que proclamava Aznar des de la roda de premsa posterior al Consell de Ministres reunit excepcionalment a A Coruña en ple desastre del Prestige, eren ni més ni menys que detergent.

Aznar, assetjat entre el Prestige i les primeres mobilitzacions contra la guerra, treia l'última carta, "los terroristas están entre nosotros", per intentar -ben infructuosament- justificar contra vent i marea la participació espanyola en la guerra imperialista contra el poble de l'Iraq. L'Escamot Dixan va prendre unes dimensions impressionants, Colin Powell va arribar a utilitzar-lo al Consell de Seguretat de l'ONU; i

Diputats- va jugar a fons. La impenetrable Audiència Nacional va anar alliberant un per un els detinguts i el gens sospitos jutge Ruiz Polanco va acabar arxivant el cas.

Però el Govern d'Aznar no pensava deixar passar com si res el fiasco i aquell setembre feia reobrir el cas, ahora que es treia de sota la màniga dues peticions d'extradició d'Algèria per a dos dels eximputats, en Youb Saoudi i en Mohamed, que des d'aleshores estan empresonats. Van arribar a detenir una tercera persona, en Djamel Boudjelthia, per una tercera suposada extradició, amb tanta pressa que l'Audiència Nacional va haver d'alliberar-lo a Saragossa quan la policia l'estava traslladant a Madrid, sense que ni tan sols arribés a comparèixer davant de la jutge.

La Plataforma Aturem la Guerra de Girona, que des del primer moment va assumir la campanya per la llibertat dels detinguts de l'Escamot Dixan, va engegar una campanya exigint al govern que va denegué les extradicions que va arribar a acosneguir milers d'adhesions, 10 mocions d'Ajuntaments i una Proposició no de Llei del Parlament de Catalunya. El cas va prendre un altre gir amb el càstig al jutge Polanco -que amb una excusa burocràtica va ser sancionat i expulsat de l'Audiència Nacional pel Consell General del Poder Judicial- i la irrupció de Garzón que, deu dies després de l'11M, empresonava quatre més dels eximputats de l'Escamot Dixan.

Ara, el mateix PSOE que deia a Acebes que "el jabón es jabón y ustedes no tienen ninguna credibilidad", el mateix que va aprovar als ajuntaments on governa la moció exigint que en Youb i en Mohamed no fossin extradits, torna al sagrat consens antiterrorista amb el PP que només va trencar arrossegat per la força de les mobilitzacions. Mentrestant, els socis de Zapatero d'ERC i IU-ICV-EUiA, els mateixos que sí que van demostrar què poden fer en la ridícula imputació de terrorisme al Harry Potter de Lloret de Mar, es lamenten i parlen d'imptència.

La campanya per aturar l'extradició d'en Mohamed, ja està en marxa. Mentre un recurs d'empara al Tribunal Constitucional demana que se suspengui l'extradició, s'ha respost amb mobilitzacions a Girona: una concentració el dia 8 davant de la Subdelegació del Govern que es va convertir en manifestació que va irrompre al ple de l'Ajuntament tripartit perquè es reafirmés en l'exigència al Govern que denegué l'extradició -cosa que va fer la Junta de Govern Local de l'endenmà- i una manifestació el dia 13 sota el lema de "No a l'extradició de Mohamed Benaboura. El Govern de Zapatero condemna a mort".

No a les extradicions de Mohamed Benaboura i Youb Saoudi! Llibertat detinguts! Arxiu de l'Operació Llac!

Tralla, Girona.

l'escàndol va adquirir les mateixes proporcions: amb els carrers plens a vessar en manifestacions que van convertir-se en diàries, l'Escamot Dixan va passar a ser un argument més contra el govern d'Aznar, que fins i tot l'esquerra parlamentària - encapçalada pel PSOE i amb Zapatero en persona al Congrés dels

Solidaritat

Exigim al govern de l'Estat Espanyol que denegui immediatament l'extradició del company Mohamed Benaboura, un dels imputats de l'Operació Estany (coneguda com a "Escamot Dixan") davant el risc que a Algèria li sigui aplicada la pena de mort, tal i com ja han exigint una desena d'ajuntaments de les comarques gironines i el Parlament de Catalunya. No a les extradicions de Mohamed Benaboura i Youb Saoudi! Llibertat immediata de tots els companys detinguts! Arxiu ja de l'Operació Estany!

Enviar a:

atencionalciudadano@justicia.es;
ministro@mju.es;
jlrzapatero@presidencia.gob.es
ernest.benach@parlament-cat.net;
alexsaez@diputado.congreso.es;
teresa.cunillera@diputada.congreso.es;
iniciativa@ic-v.org;
info@esquerra.org;
guerrano@girona.com

Es desemmascara la "desconnexió" israeliana

Gaza sota el foc dels F-16

"Ara, que els colons han marxat, els Apatxes (*) poden disparar-nos sense ni preocupar-se d'apuntar", així parlava un jove del camp de refugiats de Jabalia, a Gaza, dels resultats de la "desconnexió" israeliana de la franja. Una setmana després de la fi de l'operació de retirada de les colònies i de l'exèrcit de Gaza, començava una nova ofensiva militar israeliana sobre els territoris palestins: tres-cents palestins han estat detinguts des d'aleshores i han continuat els bombardeigs (que han causat un centenar de ferits) i els assassinats "selectius" de dirigents dels grups de la resistència. Es va parlar fins i tot d'una re-invasió, quan Sharon va anunciar que Israel lluitarà contra el que ells anomenen "terrorisme" per "tots els mitjans". Mentre, l'Autoritat Palestina no deixa de condemnar les accions de la resistència, en un intent per mantenir un procés negociador que Israel s'ha vist obligat a posar sobre la taula només en aparença, forçat per l'empantanament d'ocupació nordamericana a l'Iraq.

Ofensiva israeliana

No s'ha aturat la política d'assassinats selectius contra militants de Hamàs i de Jihad islàmica i s'han atacat oficines de Fatah, de Hamàs y del Front Popular a Gaza. A Cisjordània 300 palestins han estat detinguts, entre ells el principal dirigent de Hamàs a la zona, Hassan Youssef, i dirigents del FPLP i el FDLP, arrestats a Ramallah per unitats de l'exèrcit. També hi ha hagut detinguts a Betlem després d'una ofensiva duríssima sobre els camps de refugiats i el casc antic, a Jenin, a Tulkarem i a Qalqilia. I els objectius dels atacs mostren com es combat el "terrorisme": l'atac amb F16 sobre l'escola d'Al Tufaha va causar 20 ferits, inclosos diversos

Funeral pels morts de Jabalia

nanos, el centre cultural de Beit Hanoun, a Gaza, va ser bombardejat; a la petita població d'Agba, a Cisjordània, l'exèrcit impedeix encara avui al camperolat treure els ramats a pasturar. Els checkpoints (punts de control militar sobre les carreteres per impedir el moviment de la població) que s'havien tancat després de les negociacions de Sharm-el-Sheik de febrer, s'han tornat a instal·lar a molts punts de Cisjordània: les carreteres d'accés a Betlem i Hebron estan tancades; a Hebron centenars d'estudiants universitaris es queden sense classes durant un mes.

El ministre de defensa israelià, Saul Mofaz, va explicitar què significa per Israel la "negociació" que, als ulls del món, diu estar impulsant sota patrocini nord-americà i de la UE: "els grups armats seran colpejats un cop i un altre fins que entenguin les regles del joc". "Si els dirigents de Hamàs segueixen amb els llançaments de míssils els enviaré al mateix lloc que Rantissi i Yassin (*)".

La situació interna

Mentre Israel no atura la seva política de repressió sistemàtica amb provocacions constants, Abu Mazen, president de l'Autoritat Palestina, crida a respectar l'alto el foc per tornar a la via diplomàtica i

condemna els atacs contra Israel. La burocràcia de Fatah, que s'ha encarregat de bloquejar tots els processos democràtics que s'havien d'obrir després de la mort d'Arafat (les eleccions a la presidència van quedar posposades "sine die" l'estiu passat), pretén seguir jugant el mateix paper que va adoptar després de la signatura dels acords d'Oslo el 1995: garantir-li la "tranquil·litat" a Israel imposant una duríssima repressió interna que anul·li la reacció popular contra uns acords que trepitgen tots els drets nacionals del poble palestí. Deu anys després d'Oslo, tornem a viure la mateixa història: ara és el Full de Ruta, el projecte impulsat per Bush, que busca una coexistència impossible amb Israel, renunciant a la sobirania palestina i a la lluita de seixanta anys per la supervivència com a poble.

La política de "pacificació" de l'Autoritat Palestina ha causat diversos enfrontaments entre militants de la resistència i les forces de seguretat d'Abu Mazen a Gaza: els xocs, que van causar quatre morts i 40 ferits, van esclatar quan la policia palestina intentà detenir Abdelasis al-Rantisi, el fill de l'últim dirigent de l'organització islàmica assassinat per Israel l'any passat i disparà contra la multitud del camp de refugiats de Shati, que sortí a defensar-lo. Hamàs va respondre a

l'agressió atacant amb granades la comissaria de la policia palestina.

Abu Mazen busca consolidar el seu control de la situació interna exercint una repressió que, des de dins, faci la feina bruta a Israel cosa que el reforça com a interlocutor davant Sharon i les potències imperialistes. La policia palestina havia llençat pocs dies abans una campanya per desarmar els militants de la resistència palestina, responent a les exigències d'Israel, que, en virtut del full de ruta dictat per l'imperialisme, ha dit que no restablirà les negociacions amb l'ANP fins que desarmin grups de la resistència. Tanmateix, la resistència palestina, sap que per la seva naturalesa racista i expansionista, Israel és un estat vertebrat sobre l'enfrontament, que, mentre existeixi, seguirà buscant la destrucció del poble palestí.

Després de l'experiència d'Oslo va quedar clar que Israel no buscava una pau, sinó només una treva per refer-se. La retirada de Gaza, forçada tant per la lluita del poble palestí com per la resistència a l'Iraq contra l'ocupació imperialista, s'ha quedat un pas més enrere: colons i soldats s'han retirat, però Israel ha convertit la franja en una enorme presó totalment sotmesa des de fora. No és una negociació utòpica, sino la continuïtat de la Intifada buscant altre cop l'arrelament entre la gent per combatre cada dia i en tots els fronts l'ocupant, l'única possibilitat que el poble palestí té per sobreviure. La nostra tasca, la solidaritat internacional amb la seva lluita.

Cristina. Barcelona

(*) Helicòpters de combat dotats amb llançamissils de fabricació nordamericana utilitzats per l'exèrcit israelià, sobre tot pels atacs sobre les poblacions de Gaza.

(*) Els dos últims caps de Hamàs, assassinats amb atemptats selectius el 2003 i el 2004 per Israel

Des de l'altre costat de la tanca

Cançó de mort a Ceuta i Melilla

L'assassinat en la frontera de Ceuta i Melilla és la nova nota en l'agressiva simfonia del sistema de la burgesia marroquina, dictada per la Unió Europea, un dels centres de l'imperialisme que, amb intel·ligència, ha triat el Marroc per convertir-lo en un lloc de control policial capaç de fer-li el treball més brut, sempre sota la falta de garanties democràtiques. Heus aquí la nova cançó que bat tots els rècords de violacions dels drets humans, causant la mort almenys a vuit persones i ferides a centenars que han creuat mig Àfrica per tal d'escapar de les guerres, la fam, les malalties, els conflictes ètnics i la pobresa. Europa ha d'assumir les seves responsabilitats històriques (el colonialisme) i actuals (els intercanvis econòmics desiguals) en la situació del continent africà.

Els esdeveniments de Ceuta i Melilla han posat en evidència la dictadura marroquina, mentre tots els partits liberals i el "món associatiu" només parlen de "la iniciativa nacional del desenvolupament humà". Aquests esdeveniments són sens dubte un crim humanitari responsabilitat de la naturalesa dels sistemes de la burgesia.

És perquè som conscients de les raons que han dut als immigrants a abandonar els seus països pel que exigim:

**Que Marroc deixi d'actuar de guardià de la frontera de la UE
Que es respectin les convencions internacionals i la legislació
espanyola en matèria d'asil**

**Que s'aturi immediatament la violència en les fronteres
d'Algèria i de Mauritània contra els immigrants subsaharians
Que es faciliti l'accés "legal" a Europa**

La revolució obrera és l'única que pot respondre a les esperances dels pobles.

Nadjia. Fez (Marroc)

Marxismo Vivo 11

Articles d'actualitat, debats a l'esquerra, dossiers, reflexions sobre marxisme...

Rosa Luxemburg: El socialisme i les esglésies
Dossier: Farabundo Martí, Tupamaros, Frente Sandinista, OLP, PT... De les trinxeres als palaus.
5 euros. Demana'l

88 aniversari

La Revolució Russa

Fa 88 anys, el 7 de novembre de 1917 (25 d'octubre en l'antic calendari) els treballadors russos, encapçalats pel partit bolxevic, van prendre el poder.

La situació a Rússia era desesperant. En tres anys de guerra havien mort prop de 2 de milions i 5 milions havien estat ferits. En les ciutats i llogarets, els treballadors i camperols pobres suportaven una misèria creixent i una sobreexplotació a les fàbriques i el camp. Mentrestant la indústria de guerra, l'especulació i la corrupció enriquien a un important sector de nobles burgesos i terratinents.

El febrer, una insurrecció espontània obrera i popular va derrocar al tsar i va imposar un govern provisional format per burgesos i per representants de partits obrers.

A la calor de la lluita van ressorgir els soviets d'obrers i camperols originats amb la revolució de 1905 i que representaven un doble poder. Els soviets estaven formats per delegats triats per les fàbriques i per les comunitats camperoles i en ells estaven representats tots els partits que actuaven entre els treballadors: els social revolucionaris, els menxevics, els bolxevics, anarquistes i fins i tot partits burgesos, sempre que tinguessin sectors obrers que els donessin suport.

El Govern Provisional no va complir amb les tres banderes de la revolució: pau, pa i terra. La guerra va continuar cobrant-se vides d'obrers i camperols. La meitat de les terres cultivables va continuar en mans de 30.000 terratinents i la resta havia de donar de menjar a 50 milions de camperols i les seves famílies. La fam continuava en les ciutats. Aquesta realitat va fer que s'imposés la política del partit bolxevic (dirigit per Lenin i Trotski) i el 7 de novembre els soviets van derrocar el govern provisional i van construir un nou poder.

El poder obrer

El govern d'obrers i camperols, recolzant-se en els soviets, immediatament va cridar a totes les nacions en conflicte i als seus

governos a negociar una pau justa, democràtica i sense annexions, ni indemnitzacions. Els alemanys i austrohongaresos van acceptar negociar. França, Anglaterra i Estats Units, aliats de Rússia fins a aquest moment, van amenaçar amb declarar-li la guerra per negociar una pau separada. Sis mesos més tard i després de suportar un atac alemany que va ocupar Finlàndia, va ser signada la pau i els soldats van retornar a les seves llars.

El nou règim soviètic va expropiar els béns dels terratinents, dels monestirs, esglésies, etc., que van passar a les mans dels soviets camperols. Va imposar el control obrer en les fàbriques i un any més tard les va expropiar.

Va promulgar la "declaració dels Drets dels Pobles de Rússia": 1- Igualtat i sobirania dels pobles. 2- Drets dels pobles a disposar la seva destinació, incloent la separació per a formar Estats independents. 3- Abolició de tots els privilegis nacionals i religiosos.

La democràcia soviètica

Eren els treballadors, per mitjà de les seves organitzacions, els soviets, qui tenien en les seves mans les regnes de la societat i administraven les fàbriques i la justícia. Els funcionaris ocupaven temporalment els seus càrrecs i podien ser canviats

lliurement pels seus companys i tenien un salari igual al d'un obrer especialitzat. Alhora que s'exercia una implacable dictadura sobre els explotadors i els seus aliats de les capes mitges, els treballadors gaudien de la més àmplia democràcia.

Tots els partits i organitzacions reconeguts pels soviets, tenien a la seva disposició tinta i paper per a imprimir les seves idees. La cultura i l'art, gaudien d'una llibertat i un desenvolupament com no va conèixer sota altre règim. Això va fer que artistes, com la ballarina Isadora Duncan, s'acostessin a Rússia per a ampliar el seu art.

La dona també va conquerir la seva llibertat. Es va imposar la igualtat política, sindical i laboral. Es va començar a alliberar-la del jou domèstic. Es va sancionar el matrimoni civil i el divorci. D'acord a les possibilitats econòmiques del nou Estat, es van començar a construir guarderies públiques, menjadors i bugaderies comunitàries, etc.

La llarga nit de l'Stalinisme

A pesar dels esforços dels revolucionaris que sota la direcció de Lenin i Trotski havien fundat la Tercera Internacional, com l'organisme dels treballadors del món per a derrotar l'imperialisme, la revolució europea va fracassar. En els cinc anys

següents al triomf bolxevic del 17 van ser derrotades la revolució alemanya, la italiana, l'hongaresa. El nou poder obrer a Rússia va suportar una guerra civil contra 14 exèrcits armats per l'imperialisme. L'atac va ser derrotat però a costa de la vida dels millors quadres obrers. Tot això va provocar cansament i desmoralització i va permetre que un sector de la societat provinent de les capes privilegiades de la classe obrera, la burocràcia, comandada per Stalin, anés prenent a poc a poc les regnes del poder. Els obrers van ser expropiats del seu poder polític. La democràcia obrera va donar pas a un règim de terror, dictatorial, i l'Estat obrer es va degenerar. Per aconseguir-ho van haver de destruir al vell partit bolxevic assassinant els seus principals dirigents. La burocràcia va començar a extreure els seus privilegis de l'administració de l'Estat i al llarg dels anys va anar destruint les grans conquestes econòmiques que quedaven de la revolució.

La restauració capitalista

A mitjans dels anys 80, amb l'economia obrera ja destruïda, la

burocràcia va passar a propiciar de manera directa la restauració capitalista. Les masses, amb les dels Estats de l'Est europeu, van sortir a enfrontar als governs totalitaris que no només els negaven les llibertats sinó que havien començat a atacar el seu nivell de vida amb els plans restauracionistes.

Aquestes mobilitzacions van provocar l'esfondrament dels règims totalitaris de Rússia i de l'Est. Però, per la manca d'una direcció revolucionària, no van poder revertir el procés de restauració. Avui, el que hi ha a Rússia és un Estat capitalista, amb la seva economia basada en la producció de mercaderies i el benefici i integrat al mercat mundial, per les seves relacions comercials i la seva participació en les institucions

(FMI, OMC, BIRD). I aquest retorn del capitalisme va portar amb ell la seva seqüela d'atur, mendicitat, prostitució, destrucció de la salut... Per a tenir una idea del significat de la restauració i de les conseqüències de l'aplicació a fons dels plans imperialistes, des del 91 al 97, l'esperança de vida a Rússia va caure de 64 a 58 anys.

Segueix plantejada la lluita per la presa del poder

Contràriament al que diuen el subcomandante Marcos, Zamora i tots els qui defensen que "no es tracta de prendre el poder, sinó de construir-lo"; o el que teoriza Holloway sobre que "els treballadors poden resoldre els seus problemes sense prendre el poder", la revolució russa mostra per la positiva (amb els assoliments de la revolució) i per la negativa (amb les conseqüències de la restauració) que l'única sortida per als problemes de fons que tenim els treballadors és la lluita pel poder i per la construcció d'una direcció revolucionària mundial que permeti estendre la revolució i derrotar definitivament l'imperialisme.

Per als qui ens diuen que això és una utopia, els diem que la revolució russa va demostrar que no ho és i que el que sí és una utopia reaccionària és pensar que podem solucionar els problemes dels treballadors sense destruir l'imperialisme i els Estats burgesos nacionals que apliquen els seus plans.

L'altra cosa que va mostrar la revolució russa és que per a prendre el poder es va necessitar d'un partit,

El 7/11 a Rússia avui

Aquest any, per primera vegada, l'aniversari de la Gran Revolució d'Octubre de 1917 va ser dia laborable i no festiu. En la resta de les repúbliques de l'ex URSS, des que es va restaurar el capitalisme, el 7 de novembre ja no era un dia festiu. Però encara que a Rússia també dominaven les relacions de producció i formes de propietat capitalistes, encara es mantenia la festivitat. De totes maneres, milers i milers de manifestants van commemorar aquest any la data en gairebé totes les ciutats de Rússia i també en d'altres repúbliques, no com a part d'una celebració oficial sinó amb mobilitzacions anti Putin. Davant aquesta històrica "festa" esborrada del calendari per la burocràcia, ara transformada en burgesia, les masses reprenen el camí de lluita.

obrer, internacionalista, amb una gran democràcia interna i altament disciplinat que estigués disposat a dirigir aquesta lluita. Aquesta eina avui no la tenim, per això no hi ha tasca més important que encarar la seva construcció.

Alicia Sagra.FOS, secció argentina de la LIT-QI

Qui paga, mana

Els partits parlamentaris es financien des de l'Estat o amb els crèdits de bancs i caixes. Els revolucionaris ho fem amb la contribució dels nostres militants i simpatitzants. Ara estem fent una campanya de recollida de fons per finançar les activitats de solidaritat internacionals.

Dona'ns un cop de mà

Per què militar en un partit revolucionari?

La discussió sobre el per què cal organitzar-se en un partit revolucionari és general a tots els països sense excepció. Aprofitem la reflexió que fan els companys/es del PSTU, la secció brasilera de la LIT-QI publicada en la seva premsa.

Lectors d'aquest periòdic i components dels piquets de les vagues que es duen a terme al nostre país, així com treballadors de la banca, professors, treballadors dels jutjats, ja haurien d'haver estat convidats a entrar al PSTU. És natural per tant que es preguntin per què és necessari militar en un partit revolucionari.

Quan un jove o un treballador decideix anar a la lluita, sigui en una vaga o en una manifestació per la lliure circulació o en contra de la reforma Universitària, ja comença a avançar en la seva consciència política. La pròpia lluita l'empeny a participar en les reunions i assemblees del sindicat, del gremi o dels centres acadèmics. Si la direcció de l'organització està contra la lluita, l'activista immediatament veu la necessitat d'organitzar una oposició sindical o estudiantil.

En aquests moments, quan la qüestió és organitzar-se en un partit, li sorgeixen grans dubtes: no és ja suficient organitzar-se en el sindicat o en l'oposició sindical? Els partits no són només màquines electorals per a triar parlamentaris? La traïció i degeneració dels Partits Comunistes, i ara del PT ¿no ens demostren que tots els partits són iguals i no duen a res? De donar resposta a aquestes qüestions depèn la construcció d'una nova direcció revolucionària per a les lluites que creixen en el país.

No hi ha prou en organitzar-se només en el sindicat

L'organització sindical és molt important: la participació en els comandaments i en els piquets de vaga, en l'organització de les oposicions a les direccions, etc. Però, l'organització sindical no és

suficient per defensar els nostres interessos i conquerir les nostres reivindicacions.

Prenguem com a exemple un activista dels treballadors de la banca: en la vaga ha après que no hi ha prou en lluitar només contra el seu patró banquer, perquè del costat dels banquers estan tots els altres capitalistes, l'FMI i el govern Lula. En el mateix costat estan les lleis que imposen el rigor salarial, la terciarització i l'atur. I també la policia i la "justícia" burgeses. L'activista conclou, llavors, que la conquesta d'un bon sou i d'una vida digna no es pot aconseguir sense lluitar contra tots aquests enemics units, i depèn de la transformació política de la societat, i que no és possible només amb la lluita sindical. Conclou que la lluita i l'organització sindical són només el primer pas de la conscienciació política i que cal avançar.

Una màquina de lluita i no electoral

És des d'aquesta realitat de la lluita de classes que sorgeix la necessitat de militar en un partit revolucionari, que té com a objectiu organitzar tots els sectors dels treballadors i de la joventut per a la lluita contra l'explotació i l'opressió capitalista. Un partit que sigui una eina per a la lluita de classes i per a la revolució, i no una màquina electoral com el PT.

La democràcia burgesa és un joc de cartes marcades, Aquelles que proposen la fi de l'explotació capitalista mai no podran conquerir el poder dins aquest règim, per més que triïn parlamentaris. Tot i que es conquista algun càrrec, les lleis estan fetes per a defensar la propietat privada dels capitalistes.

Per a canviar tot això és necessària la lluita directa de la classe treballadora. El partit revolucionari és necessari per a conduir aquestes lluites fins a la revolució, per a la conquesta del poder pels treballadors i tots els oprimits. Qualsevol càrrec conquistat en les eleccions ha de

ser posat al servei de la lluita revolucionària.

El PSTU no es tornarà un nou PT?

El PSTU s'enforteix com una eina per a la construcció del partit revolucionari al Brasil. Però, molts companys, que han vist com el PT a mesura que ha crescut s'ha desviat totalment del socialisme, amb una preocupació justa pregunten si no és inevitable que això ocorri també amb el PSTU. Cap partit és immune a les pressions de la democràcia burgesa. El PSTU es va construir sobre la base d'uns principis i amb un programa totalment diferent del PT, donant un combat permanent contra l'oportunisme i el fer carrera.

Primer, tenim un programa socialista, al contrari del PT, que mai no ha assumit la tasca de la revolució, la necessitat de destruir el capitalisme i substituir la democràcia burgesa per la democràcia proletària.

Segon, els militants del PSTU no fan carrera en la recerca de beneficis personals. Els que tenen algun càrrec, ja sigui en el sindicat o en els parlaments, només guanyen el salari d'un treballador. Tots els diners que reben al mes són destinats al partit per a intervenir en les lluites.

Tercer, existeix en el PSTU el centralisme democràtic, una gran democràcia interna i una unitat total en l'acció. Els sindicalistes i els parlamentaris posen els seus càrrecs al servei del partit, i tenen el compromís d'acatar les seves decisions. Són controlats per la militància i no se sobreposen a ella, com s'esdevé en el PT.

Per fi, no ens aliem amb els partits burgesos, no acceptem cap "col·laboració" dels nostres enemics de classe.

Al contrari del PSTU, el partit fundat per Heloísa Helena, el P-SOL, no s'ha construït sobre la base dels nostres principis i programa revolucionaris, es torna cada vegada més semblant al que té de pitjor el PT: l'electoralisme, l'exercir l'autoritat per part dels parlamentaris i el suport als polítics burgesos.

*Denior Machado i William Felipe,
Secretaria de Formació del PSTU
secció brasilera de la LIT-QI*

Costa Rica

Que no empresonin Orlando Barrantes

Orlando Barrantes podria ser empresonat injustament. Al costat d'Iván Angulo, regidor municipal, està acusat de "segrest" per fets ocorreguts fa cinc anys, quan la força pública va intentar detenir una manifestació pacífica d'obriers bananers i hi va haver un enfrontament en el qual alguns policies antidisturbis van ser retinguts per la multitud. Amb la seva presó i sentència s'estaria criminalitzant la protesta social. Barrantes, de 53 anys, és el Secretari General de CONATLAB (Consejo Nacional de Trabajadores Bananeros), que aglutina a treballadors i ex treballadors bananers que van ser exposats l'agroquímic Nemagón (DBCP) a les plantacions durant la dècada dels anys 70 i que vénen lliurant una dura lluita buscant justícia.

Des de novembre de 2004 aquests obrers agrícoles han presentat demandes a tribunals nordamericans contra les transnacionals Shell Oil, Occidental Company i Dow Chemical, fabricants del Nemagón i les transnacionals productores i comercialitzadores de la bananera Standard Fruit, De la Forest i Chiquita Brand. El DBCP va ser usat

com pesticida, sense cap tipus d'avertiment i els obrers bananeros no van fer servir vestits protectors. Aquest agrotòxic provoca esterilitat, impotència, càncer de fetge, ronyons i estómac, seriosos problemes en la vista i lesions permanents a la pell. A les dones causa alteracions hormonals i

avortaments i a la seva descendència malformacions congènites.

Fins avui, Orlando i la seva organització han presentat unes 1.600 demandes judicials. Es contempla presentar-ne un miler més. Treballadors bananers nicaragüencs afluïts pel mateix mal van guanyar recentment a tribunals nord-americans els seus casos, cosa que es podria repetir amb els afiliats a CONATLAB. En aquest cas, les companyies responsables haurien

de pagar quantitats multimilionàries. El líder hondureny dels obrers bananers afectats Medardo García, qui també procurava tramitar demandes similars, va ser assassinat a la sortida d'una assemblea d'obriers. Barrantes és, a més, president del Movimiento de Trabajadores y Campesinos (MTC), una organització que recentment va assolir la seva inscripció legal i electoral en el seu país i que podria dur-lo a ser elegit diputat o regidor municipal.

Solidaritat

La Comissió Nacional i Internacional per la Defensa d'Orlando Barrantes, demana el vostre suport per a evitar que Orlando Barrantes i Iván Angulo siguin empresonats.

Les demandes perquè es retirin els càrrecs contra Orlando Barrantes i Ivan Angulo, han de ser enviades a la Inspecció Judicial del Poder Judicial de Costa Rica:

insjudicial@poder-judicial.go.cr

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Calxa 2100- 3459-38-2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001
Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

